

Agenda

csikszentkirályi Bors Mihály köri i. ú. gondnok
és csikszentmihályi Sándor Margit esküvőjén.

Kedves Házaspár! Vannak az életben pillanatok, melyekben a szívre tolult érzelmek nem adnak szót ajkunkra s azt mi belülről nyomja lelkünket, csak könnyeinkben tudjuk kimutatni igazán. Ilyen pillanatok közé számítom én ezt az órát is, mely összegyűjtött e szép családi hajlék megszentelt falai közé, hogy együtt kérjük Istennek megszentelő áldását egy új családi élet kezdetére és leélésére.

Igen! Mert bár örömnépnek szokták nevezni az esküvő napját, im a jó édesanya és testvérek, a rokonok és jóbarátok s mindnyájunk szemében az örömkönnny mellett ott van a féltő aggodalom csillogó könnye is, melyben néha egy földi menyországot zálogosítunk szeretteink számára, máskor pedig egy homályos jövő miatti aggodalmunk rejtőzik... Mai szereplésünkkel kiszakítjuk e családnak szépen fejlett utolsó nemes hajtását s abból a meleg fészekből, ahol született, nevelkedett s a hol boldog volt, s elindítjuk egy másikba, egy új világba, amelyet nem ismerünk s a hol ki tudja, lesz-e meleg fészek, lesz-e boldogság?!...

Méltán aggasztják ily tépelődések gondolatainkat s érthető, hogy az érzelmek miért nehezednek most ólomsúlylyal lelkünkre, midőn Ti, kedves keresztény házaspár, boldogságról, földi paradicsomról álmodoztok. Mert az élet útja, melyen most ketten elindulva, boldogulni akartok, nem olyan paradicsomba vezető virágos ösvény, mint amilyent az ifjúi szív képzeletben alkotni szokott magának, hanem inkább egy szilaj folyóhoz hasonló, melyen életünk hajója egyik parton meredek szirtekbe ütődik, a másikon pedig virágos róna ingoványba sülyedhet.

Egész társadalmi berendezésünk és e sok viharral és szenvedésekkel telített korszak, melyben családi életünk lezajlik, ilyen megpróbáltatások és kétséges helyzetek elé áll-

lítják a boldogságért küzdő és epedő embert. S még vallásos hitünk kútforrása, a biblia sem kecsgetet e tekintetben valami rózsás jövővel, mert abból tudjuk meg, hogy az első ember is akkor veszítette el gondtalan paradicsomi boldogságát, mikor a házassági szövetség szent kötelékébe belépett s útravalóul meg kellett, hogy hallja az isteni végzést: „Fáradtságos munkával s arcodnak verítékével keresd meg mindennapi kenyeredet“! . . . Plasztikus kifejezője ez a kép, kedves házaspár, annak az igazságnak, hogy a mező, melyre lépni szándékoztok, minden költői ábránd, érzelmeink és gondolataink minden fantasztikus színezése mellett is, elég rideg és kietlen tér, melyet magatoknak kell és lehet kiegészíteni s a megelégedés és boldogság hazájává tenni . . . Isten alkotta küzdőtér, nem zavartalan boldogsággal, hanem inkább az egymásból folyó kötelességek hosszú sorozatával, melyben minden örömszálra tiz gondszálat is számíthatunk . . . Ezért nem lehet teljes a Ti örömtők ebben a pillanatban, ezért reszket a Reátok tapadó szemekben az örömkönny mellett a féltő aggodalom könnye is.

És ha nem volna szivünkben és lelkünkben vallásos hit és nem volnának más külső jelek is, melyek reménnyel töltenék be aggódó lelkünk, esztelennek kellene tartasuk azt, aki ily ingatag sorsa bízza életét! . . . De van hitünk és e hit megérezeti velünk azt a fenséges isteni célgondolatot, hogy az élet örömei azért vannak beszöve a fájdalma, a megpróbáltatások és szenvedések közé, hogy annál inkább tudjuk értékelni és megőrizni azokat. A boldogságért azért kell önmagunknak küzdeni, hogy annál inkább élvezhessük annak esendes perceit. Így tölti be a hit aggódó lelkünket boldogító reménnyel s így akarjuk — e reménnyel felhorgonyozva — útra bocsátani családi éltetek hajóját! . . .

De vannak a Ti jövődő boldogságtoknak más előpostái is: Ha Caesarnak egykor, midőn hajóját a háborgó tenger ide-oda dobálta, oka volt megrémült kapitányát azzal vigasztalni, „ne félj, mert Caesart viszed“, nekünk is van okunk hinni és remélni, hogy az a hajó, melyet Te fogsz kormányozni kedves vőlegény Barátunk, biztos, boldogító révbe fog jutni. E reményre jogosít fel minket a Te multad és jelened... Erős nemes tölgynek vagy a sarja, mely évszázadokon keresztül

állta a vihart s ha megtépázta is olykor-olykor lombját, a törzs állt s acélos akaratú és reménnyel nézett a jövőbe. Ezt az acélos akaratot és munkás szorgalmat, a férfiúi erős jellem-szilárdságot hozod Te multból, jövőd családi életed boldogságának zálogául. És ha multad összeolvad a jelennel, mely érző-szerető szívet is ígér a jövődönök, bizton evezhetsz új világodba, mert boldog leszel és boldogítani fogsz ... S ha mégis olykor elsötétül családi életed napja s próbára teszi a sors akaratod és férfi jellemed, ott lesz melletted segítő társad, a nő, ki mindenben és mindenütt követni fog Téged, mint napot a hold s halvány, szelid fényével bevilágítja éltetek útját, hogy boldogan s bizton evezhessetek.

Világítani fogsz kedves Menyasszony s ha jóságos szíved nemes érzéseivel meg is fogod kapni a vérző-fájó sebet, be is fogod gyógyítani azt, mert nem lehetsz Te méltatlan sarja annak a nemes családnak, mely annyi fennkölt gondolkozású, nemes érzésű férfiút, annyi jóságos, önfeláldozó családanyát, fájának pedig annyi köztisztelőben álló nagyaszonyt ajándékozott! ... Ilyen jó és nemes leszel Te is s e szép tulajdonságokkal megerősítve haladni fogtok már ezután ketten — egy úton, de vigyetek erre az útra jeles erényeitek mellett szívetekben és lelketekben vallásos érzést és Istenhitet is, mert csak a hit, a mély vallásos érzés egyenlítheti ki az életnek ellentéteit. Minden jószándékotok és nemes törekvésetek mellett is lehet kedvezőtlen majd a sors s ilyenkor a hit az a benső erő, mely fölemel s új meg új életcélokat mutatva Nektek, lelkesít a további nemes küzdelemre. A vallásos érzés izzó hevülete fog igazán egygyé forrasztani Titeket, mert ez érzés lágyítja meg a szív szenvedélyeit s tesz gyöngéd megértőjévé egymásnak. A hit tanít meg arra, hogy önsorsotokkal megelégedve legyetek, mert egész világ nem lehet a miénk, hogy boldogok legyünk, kevesebb is elég: egymást bírjátok csak egészen és mindörökké boldogok lesztek s az Istené! ...

Induljon hát hajótok, mi utánatok kiáltjuk: Isten veletek boldog evezők, mosolyogjon az ég felettetek, a habok simuljanak el útaitok előtt s kedvező szelek szállítsanak boldog partra, új világotokba! Amen.

Szind, 1926. december 29.

Dr. Szathmári Miklós.

Simén Domokos és kora.

— Korrajz. —

(IV. Közlemény.)

Az erdélyi unitáriusok viszonzszeretete és figyelme az angol unitáriusok iránt már az 1859. évi aug. 28 s köv. napjain tartott Egyházi Főtanácsi gyűlésen ismételten megnyilatkozott. Erre vonatkozólag szószerint idézem e Főtanácsi gyűlés jegyzőkönyvének 49—51 pontjait.

„49. Ezen zsinati Főtanács 40-ik száma alatti határozata következtében közelebbről egyetemről lejött tanárok: Buzogány Áron, Ferencz József s Marosi Gergely atyánkfiai beadják a külföldöni utazásukra, — egyetemi életökre, úgy az általuk egyetemben tanulmányozott tantárgyakra vonatkozó *emlékiratot*, különös tekintettel Buzogány Áron s Ferencz József atyánkfiaiának angol unitárius hitrokonainknál tett látogatásukra nézve. Mely emlékirat a zsinati Főtanács előtt felolvasatott s utóbb az illető emlékkönyvbe beigtattatott.*

„50. Indítványoztatik, hogy angol hitrokonainknak azon vallásközösségünk iránt nyilvánított nemes áldozatukért az E. K. Tanács (144. szám alatt) nekik elismerő köszönőiratát már meg is küldte, — valamint azon újabb rokonszenvért s nemes ajánlatokért, melyek a fentebbi szám alatt említett emlékiratból kiteszöleg angol hitrokonink részéről részint vallásközönségünk, részint közelebbről Londonban járt két ifjú tanár afiai iránt újabban nyilvánult: küldessék ezen zsinati Főtanács részéről is elismerő köszönő irat angol hitrokonainknak. (*Fégyés.* Ezen indítvány elfogadtatván, megbizatnak Buzogány Áron s Ferencz József afiai arra hogy az illető köszönő iratot angol-nyelven készítsék el s az angol hitrokonainknak hivatalosan küldessék el.)

„51. Indítványoztatik, hogy az angol unitárius egyházi

* Sajnos, ez az emlékkönyv azóta az emlékirattal egyetemben elveszett. — A Buzogány Áron által 1867-ben összeállított Emlékkönyv ennek a pótlására készült.